

Arrest

nr. 77 460 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 maart 2012 tot heropsluiting.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart 2012 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid werd op 26 januari 2010 door

de administratieve diensten van de stad Antwerpen op de hoogte gebracht van het feit dat verzoekende partij op onwettige wijze in het Rijk verbleef en dat zij zich had aangeboden om een aangifte te doen van een voorgenomen huwelijk.

1.2. Op 12 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekende partij op 8 maart 2010 ter kennis gebracht.

1.3. Op 10 juni 2010 werd verzoekende partij nogmaals aangetroffen en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 17 juni 2010 deelde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen verzoekende partij mee te weigeren om het door haar voorgenomen huwelijk met de heer M. S., een Nederlands onderdaan, te voltrekken. Verzoekende partij en de heer M. S. stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.5. Bij vonnis van 18 oktober 2011 wees de rechtbank van eerste aanleg de vordering van verzoekende partij en de heer M. S. af. Verzoekende partij stelde beroep in tegen dit vonnis.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 maart 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Nadat verzoekende partij zich op 12 maart 2012 had verzet tegen de tenuitvoerlegging van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot heropsluiting. Deze beslissing, die verzoekende partij op 12 maart 2012 werd ter kennis gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 27, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan tegen een beslissing tot vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 27 van de Vreemdelingenwet door verzoekende partij een beroep ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar zij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot heropsluiting in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing.

Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij geen belang heeft bij de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daar aan verzoekende partij voorheen reeds bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend. Zij betoogt dat de vordering om die reden onontvankelijk is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-

2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurlijke beslissing (cf. W. WEYMEERSCH, "Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel." in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De schorsing van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wordt niet betwist dat aan verzoekende partij op 8 maart 2010 en op 10 juni 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Verzoekende partij betwist evenmin dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaken van enige procedure. Er blijkt bijgevolg niet dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekende partij tot voordeel kan strekken. Verwerende partij kan de op 8 maart 2010 en op 10 juni 2010 aan verzoekende partij betekende bevelen om het grondgebied te verlaten immers hoe dan ook uitvoeren. Verzoekende partij weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet. Zij stelt slechts dat zij zich, nadat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend werden, tot de ambtenaar van de burgerlijke stand richtte om in het huwelijk te kunnen treden met een Nederlands onderdaan. In dit verband moet evenwel opgemerkt worden dat het loutere feit dat verzoekende partij aangaf in het huwelijk te willen treden haar verblijfstoestand op zich niet wijzigt en niet tot gevolg heeft dat de haar eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten geen rechtskracht meer hebben. Er moet daarenboven opgemerkt worden dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het voorgenomen huwelijk te voltrekken en dat de rechtbank van eerste aanleg het beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft verworpen. Verzoekende partij benadrukt dat nog een hoger beroep in behandeling is bij het hof van beroep, doch toont ook hiermee niet aan dat de reeds betekende bevelen om het grondgebied te verlaten heden niet meer zouden kunnen uitgevoerd worden. Verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden in haar standpunt dat verwerende partij haar verhindert om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. De Raad merkt op dat verzoekende partij voorhoudt al sedert oktober 2008 bij de heer M. S. in België te verblijven. Zij kan derhalve niet ontkennen dat zij ruimschoots de kans had om, indien zij dit wenste, samen met de heer M. S. een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. Er blijkt voorts geenszins dat verwerende partij haar belette om deze stap te zetten. Nu verzoekende partij niet gehuwd is met de heer M. S. en er geen sprake is van een geregistreerd partnerschap kan slechts worden vastgesteld dat verzoekende partij niet kan beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie en zij bijgevolg op deze grond geen verblijfsrecht kan laten gelden dat afbreuk zou doen aan de uitvoerbare kracht van de bevelen die haar op 8 maart 2010 en op 10 juni 2010 werden betekend. Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat zij een belang heeft bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703). Er dient dan ook besloten te worden dat de opgeworpen exceptie gegrond is.

Het beroep is ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK